

forflag om disse Næringer, er det henstillet, at Bestemmelser angaaende Handel med de nævnte Drikkevarer optages i den almindelige Næringslov sammen med de øvrige Regler om Handel. Denne Henstilling har man imidlertid ikke kunnet tage til Følge, idet de samme Synspunkter, som begrundede særlige Regler om Bevoertningsnæring, i hvert Fald til Dels komme til Anvendelse paa Handel med Spirituøse Drikke; det skønnes derfor at være rigtigt at holde begge disse Forhold ude fra den almindelige Næringslov og behandle dem sammen i en særlig Lov. En saadan Lov er under Overvejelse og tænkes senere fremfat for Rigsdagen.

De Bestemmelser, hvori nærværende Lovforflag afviger fra Kommissionens, ere følgende:

§ 17 1ste og 2det Stykke har man ladet Ordene „eller Præmier“ udgaa. Efter Paragraffens Affattelse staa disse Ord som overflødige, og ved deres Udeldelse forandres derfor intet i det, der har været Kommissionens Hensigt, nemlig at give indskrænkende Regler om al Omreise for at søge Afsetning af Varer, uden at det fremtidig i saa Henseende skal have nogen Betydning, om Prøver eller lignende medføres; derimod kunde de paagældende Ord give Anledning til den Misforstaaelse, at der her gives en særlig Hjemmel for Benyttelsen af Præmier til Fremme af Afsetningen i de Tilfælde, hvor Paragraffen tillader Omreise.

Af Betænkningen Side 50, fremgaar det, at de af Kommissionen i § 21 foreslaaede Bestemmelser om Beskæftning af Personer, der drive bunden Næring uden for deres Opholds-kommune, samt om Aktieselskaber og andre Selskaber med begrænset Ansvar kun tænkes at skulle gælde, indtil en Lov om den personlige Kommuneetat udkommer, der giver udtømmende Regler om den mellemkommunale Beskatning m. m. Herom har man anset det rigtigt at indsætte et udtrykkeligt Forbehold i den nævnte §.

Den Bestyttelse, der ved Forstriften i Næringsloven af 29de December 1857 § 28 er givet Købstæderne imod, at andre Haandværkere end de i § en nævnte nedlægge sig inden for en Mil fra nærmeste Købstad, er ved Kommissionens Forlags § 31 ikke alene opretholdt, men udvidet derhen, at fremtidig heller ikke Fabrikanter maa nedlægge sig inden for den ommeldte Afstand fra Købstaden; hertil er føjet en Bestemmelse om, at Indenrigsministeriet skal være bemyndiget til, hvor en Udkomst til en inden for Afstanden drevne Haandværks- eller Fabriknæring bortfalder, at meddele Bevilling til Udøvelse af samme Næring, naar Hensynet til Stedets

Beboeres Liv taler derfor. Lige over for denne bethdelige Udvidelse af Forbudet i Næringslovens § 28, der hænger sammen med, at Kommissionens Forflag helt igennem undergiver Haandværks- og Fabriknæring de samme Regler, maa man fråde den Ministeriet tillagte Dispensationsmyndighed, der er begrænset paa den angivne Maade, ganske utilstrækkelig, idet det heretter vilde være ubeløst, at der gives de allerede bestaaende Fabrik anlæg i Købstædernes Nærhed en ny industriel Anvendelse, eller at nye Fabrikker anlægges sammesteds, skønt Forholdet ikke sjældent kan være det, at en Fabrikdrift netop har sin naturlige Plads i Købstadens Omegn. Man maa derfor med et Mindretal i Kommissionen, jfr. Betænkningen Side 140, være enig i, at det er nødvendigt, at Administrationen faar en almindelig Besøjeelse til, hvor Omstændighederne tale derfor, at meddele Bevilling til Haandværkeres og Fabrikanters Nedføttelse inden for Afstanden fra Købstaden. En dertil sigtende Ændring er sket i § 31 2det Stykke.

§ 34, 2det Stykke, er Bestemmelsen om, at den for Groshandel satte Minimumsgrænse (200 Kr.) ikke gælder, naar Salg sker til „handelsberettigede“, ændret derhen, at Grænsen ikke kommer til Anvendelse, naar Salg sker til „andre handlende eller til Haandværkere eller Fabrikanter, for saa vidt Varen almindeligt forbruges i den paagældende Næringsvirksomhed“.

§ 55 2det Stykke er sidste Punktum ændret saaledes, at det i Almindelighed udtales, at en Forening af næringsdrivende, hvis Vedtægt er stadfæstet af Indenrigsministeriet, skal kunne træffe Overenskomster om Udvæjning ved Voldgift af opstaaende Stridigheder om Lønningvilkår og Haandhævelse af Orden under Arbejdet. Efter den Affattelse, der var givet den paagældende Bestemmelse i Kommissionens Forflag, maatte den derimod forstås saaledes, at det kun skulde staa Foreningen frit for at indgaa saadanne Overenskomster med Foreninger af den i § 54 3dje Stykke omhandlede Art (Foreninger mellem Svende og Arbejdere om Sygefærser o. lign.). Ved denne Ændring kan det næppe antages, at man er kommet i Uoverensstemmelse med det, der har været Kommissionens Hensigt, jfr. Betænkningen Side 40—41.

§ øvrigt har man ment i det hele at kunne slutte sig til de af Kommissionen i Kap. VII foreslaaede Bestemmelser, hvorved der af Staten tilføres Foreninger af næringsdrivende visse Goder for derved at fremme Sammenlutningen til Varetagelsen